

MAAGD VAN DIE SEE REEKS

9. Die Geheim van die Sluiskerk

MEIRING FOUCHÉ

DIE GEHEIM VAN DIE SLUISKERK

deur

MEIRING FOUCHE

en

proeflees en redigering deur
PIETER HAASBROEK

Gepubliseer deur:

SKATKIS BOEKE - PUBLISEERDERS

Strand Mews

Strand

2025

DIE GEHEIM VAN DIE SLUISKERK

Die voorblad illustrasie vir die Maagd van die See-reeks is deur AI-sagteware gegenereer, wat die narratief verryk. Hierdie boek word vir die eerste keer in Afrikaans in e-boek formaat vrygestel.

Die kopiereg vir hierdie storie is voorbehou en mag nie in geheel of gedeeltelik herdruk of versprei word sonder die uitgewer se skriftelike toestemming nie. Herdrukking sluit enige elektroniese of meganiese vorm in, soos e-boeke, fotokopiëring, skryf, opname op band, of enige ander manier om inligting te stoor of toegang daartoe te verkry. Alle karakters en gebeurtenisse in hierdie storie is suiwer fiktief en het geen verbintenis met enige lewende of oorlede individue nie.

DIE GEHEIM VAN DIE SLUISKERK

deur Meiring Fouche

Gepubliseer deur:

Skatkis Boeke - Publisierders, Strand Mews, Strand 7140
Suid Afrika

Kopiereg @ Pieter Haasbroek (2025)

Aanlyn Stoor: <https://panther-ebooks.com>

Webwerf: <https://www.softcoverbooks.co.za>

OPSOMMING

Simon Verbeeck, 'n geharde seevaarder met 'n reputasie vir dapperheid en 'n onwrikbare haat vir seerowers, word onverwags deur die Goewerneur van die Kaap ontbied. 'n Hollandse skip, die Sluiskerk, het spoorloos verdwyn, en 'n jong dame van adelstand, Helena van Gelderen, was aan boord. Die Goewerneur vrees die ergste, naamlik seerowery.

Verbeeck aanvaar die gevaarlike taak en vertrek aan boord van sy skip, die Maagd van die See, op 'n sending na die verlate Weskus van Afrika. Gelei deur 'n plank met 'n geheimsinnige kaart daarop, 'n laaste boodskap van die verlore seelui daarop, waag hy die gevaarlike binneland in. Dit is 'n genadelose woestyn wat dodeliker is as enige storm op see. Maar wat lê agter die horison? Verlatenheid, brutale inboorlinge, en 'n bese figuur met 'n rooi bandana en 'n sinistere glimlag. Met elke stap word dit duideliker dat die verdwyning van die Sluiskerk nie 'n gewone geval van seerowery was nie. Goudstawe, geheime boodskappe en 'n netwerk van verraad weef 'n web van intriges wat die lewe van Verbeeck en sy lojale bemanning in groot gevaar stel.

Die antwoord lê in 'n konfrontasie wat beloftes breek, lojaliteite toets, en die geheime van 'n verlore skip weer laat opvlam. Nie lank nie of Verbeeck word gedwing om te besluit hoeveel hy bereid is om op te offer om die geheim van die Sluiskerk bloot te lê. 'n Geheim wat nie net 'n lewe kan red nie, maar ook die toekoms van 'n hele nedersetting kan verander.

UITTREKSEL

Hulle het soos skimme verskyn. Al langs die walle van die sloot, op die kant van die oewers, het die swart manne verskyn. Dit is dieselfde soort as die wat vannag geskipper het. Hulle is ook strandlopers. Hulle het ook pyle en boë. Daar is net een verskil, hulle is baie meer. Vir elkeen in die groep wat voorheen by hulle was, is daar nou seker vier of vyf. Hulle staan in digte rye op die oewers van die sloot. En toe Simon vorentoe kyk, sien hy hoedat 'n hele aantal in die sloot voor hulle verskyn het. Hy draai. Eintlik was dit nie nodig om te draai nie omdat hy dit verwag het. Agter hulle het ook 'n aantal inboorlinge in die bedding van die droë sloot verskyn.

Hulle is omsingel. Volkome en deeglik. En te oordeel aan die houding van die inboorlinge, kan hulle enige oomblik iets verwag.

Simon Verbeeck se hand glip stadig, byna ongesiens, na die sak waarin hy die pistool dra.

“Die wat pistole het,” sê hy, “trek hulle uit. Laai en wees gereed. Ons sal onself moet verdedig,” sê Simon Verbeeck.

Hy kyk na die inboorlinge. Hulle het nou almal tot stilstand gekom. Die omsingeling is voltooi.

Die kêrels wonder wat nou gaan gebeur.

Simon probeer die uitdrukking in die oë van die inboorlinge peil. Waarom sou hulle skielik vyandig wees? Oor 'n blote mes wat een van hulle gesteel het? Oor 'n opstopper wat hy gekry het? Tog seker nie. So kleinsielig kan selfs nie hulle wees nie. En buitendien, hy het aan hulle baie tabak uitgedeel. Hulle behoort tevrede te wees daarmee.

Hy sien wat die stemming is, hoewel hy nie hul oë goed kan sien nie. Die meeste van hulle het die boë van hul skouers getrek en daar is nou pyle aan die snare.

9. DIE GEHEIM VAN DIE SLUISKERK

HOOFSTUK 1

In die klein huisie in die Heerengracht in die nedersetting die Kaap die Goeie Hoop, is dit 'n hele doenigheid en 'n aardigheid.

In die middel van die voorhuisie draai die groot man verleë en toe kyk hy na sy pragtige donker vrou. Haar oë vonkel en sy kyk bewonderend na hom.

“Jy lyk pragtig, my man,” sê Maria Verbeeck. “Jy lyk soos 'n regte edelman. Nou is jy reg vir sy edele die Goewerneur.”

“Ja,” sê Wilhelm Rieckert. “Jy lyk voorwaar soos 'n edelman, Simon Verbeeck.”

Dit is die aanstaring en die komplimente wat die groot, massiewe seevaarder Simon Verbeeck so verleë laat voel, want hy sien dat selfs sy ou vriend John Tobey bewonderend na hom sit en loer. John het nog niks gesê nie. Hy kan niks sê nie, want sy tong is deur die seerowers uitgesny.

Simon Verbeeck het rede om tevrede te voel. Hy lyk netjies in sy swart kniebroek, in sy swart kouse, sy swart skoene met die helder blink gespes en met die swart geveerde hoed op sy donker kop. Maria self het sy gitswart baard getop sodat dit nou netjies en glinsterend is en sy snorbaard het Wilhelm Rieckert met spesiale pommade netjies gedraai. Maar so deur die bewondering sien Simon die vraag in hulle almal se oë. Dit is 'n vraag wat deur nie een uitgespreek word nie, maar hy kan dit aanvoel. Hulle wil vir hom vra wat hy dan by die goewerneur van die nedersetting die Kaap die Goeie Hoop gaan doen. Wat sou die rede wees dat sy edele hom so onverwags ontbied het.

“Nou nog my wandelstok,” sê Simon.

John Tobey volg die beweging van sy lippe, spring op en haal die netjiese wandelstok van die kapstok af. Toe stap Simon oor na Maria, tik haar op die wang en soen haar liggies.

“Hou vir my duim vas,” sê die groot seevaarder. “Dalk wil sy edele my hoof maak van hierdie nedersetting.” Hulle gaan almal aan die lag en toe stap Simon Verbeeck uit, vergesel deur Wilhelm Rieckert, sy boesemvriend en sy regterhand op die see.

Die twee stap in die Heerengracht af in die rigting van die kasteel,

waarheen die goewerneur Simon ontbied het.

En dit is toe dat Wilhelm Rieckert, wat alle geheime met Simon deel, sy nuuskierigheid nie langer kan bedwing nie. “Wat sou dit wees, Simon?” vra Wilhelm. “Het jy enige aanduiding waarom sy edele jou ontbied het?”

“Ek het nie die vaagste benul nie,” antwoord Simon.

“Dink jy dit is iets belangriks?” vra Wilhelm.

Simon gaan vassteek op die gelyk straat wat met ronde klippies uitgelê is en kyk na sy vriend. “My liewe Wilhelm,” sê Simon, “sy edele laat nie ’n man ontbied tensy dit van belang is nie. Hierdie is nie ’n kleinigheid nie, daarvan is ek seker.”

Toe kyk hy ’n oomblik peinsend weg na die blink gladde oppervlakte van die water in Tafelbaai. Hy kyk na die maste en die dwarsmaste van ’n groot en sierlike vaartuig wat daar voor anker lê. Dit is sy eie Maagd van die See. Hy verlang al na sy skip. Dit is nou ’n dag of twee dat hy nie aan boord was nie. Sy manne is besig om die Maagd van die See netjies skoon te maak en hier en daar ’n bietjie te pik waar daar miskien ’n barsie of ’n skeurtjie in die groot romp is.

Toe stap die twee voort en na ’n rukkie verskyn Simon Verbeeck voor die kwartiere van sy edele die Goewerneur.

Hy word onmiddellik binnegelaat en toe hy die ruim, netjiese en indrukwekkende vertrek binnekom, staan die Goewerneur van die Kaap die Goeie Hoop onmiddellik agter sy reuse skryftafel op.

Hy kom omgestap en strek sy hand uit vir Simon Verbeeck.

“Ek is bly om jou te sien, Verbeeck. Daar is sake wat ek met jou wil bespreek.”

Simon groet sy edele en buk laag. Toe kom sit hy regop in die stoel wat die Goewerneur hom aangebied het.

“Verbeeck,” sê die Goewerneur nadat hulle gaan sit het, “ek het jou hierheen laat kom in verband met ’n belangrike saak. In watter toestand is jou vaartuig?”

“My vaartuig word op die oomblik opgeknep, U Edele. Dit behoort binne ’n week gereed te wees vir die see. Waarom vra U Edele?”

Hy sien ’n frons tussen die Goewerneur se oë. ’n Onsekerheid. Ook kommer.

Die Goewerneur trek die gansveer uit die inktpot en kyk daarna.

“Verbeeck,” sê sy Edele. “Daar is iets verkeerd.”

“Iets verkeerd, U Edele?”

“Ja, iets ernstigs het gebeur, Verbeeck. Dit lyk my asof die seerowers weer bedrywig is aan die Weskus van Afrika.”

Simon Verbeeck voel die speldeprikke dwarsdeur sy liggaam. Wanneer ’n mens van seerowers praat, staan Simon Verbeeck se maanhaar oombliklik regop. Hy het oorlog verklaar op die seerowers van die sewe oseane. Hy laat geen geleentheid of geen kans verbygaan as hy die stryd kan aanknoop met die seerowers nie.

“Waarom sê u Edele dit?”

Die Goewerneur kyk stip na Simon. “Verbeeck,” sê hy, “iets meer as twee maande gelede het die Hollandse vaartuig die Sluiskerk uit Rotterdam vertrek op pad hierheen. Daar is nog geen teken van die Sluiskerk nie. Die vaartuig moes lank gelede hier aangekom het, maar dit het net eenvoudig spoorloos verdwyn.”

Simon sluit sy vuiste en kyk na die Goewerneur. Hy kyk aandagtig en met ’n uitdrukking van kommer na die hoof van die nedersetting.

“Dink u... dink u dat die seerowers daarvoor verantwoordelik is?”

“Ek is daar oortuig van, Verbeeck.”

“Twee maande, sê u? Die Sluiskerk het twee maande gelede uit Rotterdam vertrek?”

“Dit is korrek, Verbeeck. Geen vaartuig kan twee maande van Rotterdam na die Kaap die Goeie Hoop vaar nie, selfs al het dit in ’n groot storm beland.”

“En die vrag, u Edele? Was daar ’n belangrike vrag?”

Die Goewerneur lê die gansveer op die glimmende blad van die skryftafel neer. “Ja,” sê hy, “die Sluiskerk het ’n besondere vrag vervoer. Rantsoene vir hierdie nedersetting en... ’n dame.”

“’n Dame, u Edele?”

“Ja,” antwoord die Goewerneur, “’n niggie van my vrou.”

Simon trek sy asem diep in.

“Haar naam is Helena van Gelderen. ’n Jong meisie, uit ons adelstand wat hierheen wou kom om by my vrou besoek af te lê. Ons voel hoogs ontsteld, Verbeeck, soos jy self kan begryp. Ons het baie uitgesien na die besoek van mej. Van Gelderen. Ons is baie geheg aan haar. Daarom, kan jy verstaan dat ons hoogs ontsteld is deur die gebeurtenisse.”

“En u het nog geen taal of tyding van die Sluiskerk nie?”

Sonder om onmiddellik te antwoord, staan die Goewerneur op en stap na die muur, waar daar ’n groot kaart van die Weskus van Afrika hang. “Kom kyk hier, Verbeeck,” sê die Goewerneur. Simon volg sy Edele belangstellend na die muurkaart.

Terwyl die Goewerneur na die kaart kyk, praat hy verder. “Gister het die vaartuig De Nuwe Dijk hier sien aankom. De Nuwe Dijk is ’n vaartuig wat ons pad is na die Ooste. Die skipper het na my gekom en my ’n sekere berig gegee. Hy het sekere wrakstukke teëgekem. Balke, stukke mas en ’n paar balies. Hy het dit hier gesien.” Die Goewerneur beduie met sy wysvinger na die kaart.

Simon Verbeeck voel weer die eienaardige speld en prikkels wat deur sy lyf steek wanneer hy baie opgewonde word. Hy voel die prikkeling in sy hare.

Die plek wat deur die Goewerneur aangedui word, is ’n plek wat deur alle seevaarders gevrees word. Dit is aan die verlate en doodse weskus van Afrika.

Toe kyk die groot seeman verbaas na die Goewerneur. Die Goewerneur kyk ewe verbaas na hom.

“Dit wil dus voorkom, Verbeeck,” sê sy Edele, “dat iets met die Sluiskerk gebeur het. Niemand weet vir seker of hierdie wrakstukke die van die Sluiskerk is nie, maar daar is ’n baie interessante aanduiding. In een van die balies het die skipper van De Nuwe Dijk vleis gekry wat op ’n sekere manier ingepekel is. Sodanige vleis is onder andere vir die garnisoen van hierdie kasteel uit Holland bestel. Ek is byna seker dat ’n gewone vaartuig nie sulke vleis aan boord sou gehad het nie. Dit is vleis wat ek spesiaal vir die nedersetting bestel het. Dit laat my dink dat die wrakstukke die is van die Sluiskerk.”

Simon staar na die plek op die landkaart wat deur die Goewerneur aangedui is en allerhande gedagtes skiet deur sy hoof. Sou dit ’n storm wees? Of sou dit waarlik seerowers wees wat hierdie skip na die diepte gestuur het? En as dit so is dat die Sluiskerk vergaan het, waarom juis op hierdie plek? Uit sy ondervinding weet Simon dat die meeste skippers wat die Weskus ken sover as moontlik van hierdie plek af verby vaar. Hulle ken die verraderlike strome en hulle ken die doodse kus, daarom hou hulle so ver as moontlik by hierdie plek verby. En nou

lyk dit asof die Sluiskerk hier sy ondergang gevind het.

“En u meen dat dit seerowers is, U Edele?”

“Dit is bloot ’n indruk, Verbeek,” antwoord die Goewerneur. “Maar ek voel byna seker dat dit die werk is van seerowers. By die Sluiskerk, of altans ’n ent agter die Sluiskerk moes daar ’n ander vaartuig gewees het waarvan ek die naam nie ken nie. Daar is vooruit aan my laat weet op watter datum die Sluiskerk sou vertrek tesame met ’n ander vaartuig wat sekere regeringsvoorrade uit die Ooste moes gaan haal het. Ook van die vaartuig is daar geen teken nie. Daarvan het ek ook nog geen taal of tyding gekry nie. Dit laat my dink dat hier iets groots verkeerd is aan die Weskus.”

Toe draai die Goewerneur om en gaan weer sit. Hy beduie vir Simon om te kom sit.

“Ek het jou laat kom, Verbeek,” sê die Goewerneur, “om te hoor of jy genoeg voel om te probeer uitvind wat hier gaande is. Ek moet uitvind wat geword het van hierdie voorrade, van die skip en veral wat van die meisie geword het. Vir my en my vrou is dit ’n treurige saak dat sy nog nie hier opgedaag het nie. Ek ken jou as ’n goeie en onverskrokke seevaarder, Verbeek, en as daar een man is wat moontlik sal kan uitvind wat gaande is, dan is dit jy, Verbeek. Daarom het ek jou laat kom. As jy bereid voel om dit te doen, kan ek jou verseker dat die Hollands-Oos-Indiese Kompanjie jou na verdienste sal vergoed vir hierdie vaart.”

Simon Verbeek hoef nie na te dink nie. Geheime van die see is vir hom onweerstaanbaar. Hy moet hulle eenvoudig oplos. Veral geheime wat te doen het met skepe wat verdwyn en met die moontlike teenwoordigheid van seerowers.

“Ek sal gaan, U Edele,” sê Simon. “Ek sal my vaartuig onmiddellik klaar laat opknop en voorrade inneem.”

Die Goewerneur glimlag van verligting. “Ek is so dankbaar, Verbeek,” sê hy, “dat jy so gewillig is. Dit is eintlik meer as ’n vaartuig of twee wat verdwyn het. Dit is veel meer as persoonlike kommer van my kant in verband met ’n familiebetrekking wat skynbaar nie opdaag nie. Dit gaan hier oor veel meer, Verbeek. Dit gaan hier oor die kwessie van seerowery. Ek kan dit nie bekostig en ek kan ook nie toelaat dat seerowers aan hierdie deel van die kus bedrywig moet raak nie. Dit sal

ons heeltemal lam lê hier in die Kaap die Goeie Hoop. As hier enige aanduidings is van seerowerbedrywighede, sal ons 'n plan moet bedink om dit te beëindig. Hulle sal ons slagare afsny. Hulle het blykbaar nou uitgevind dat die weskus roete na die Ooste 'n goeie jagplek is vir seerowers. In die toekoms, my liewe Verbeeck, sal dit vir hulle altyd 'n beter jagplek word vanweë die toenemende verkeer na die Ooste noudat ons nedersetting hier goed gevestig is as halfwegstasie. Verbeeck,” sê die Goewerneur en sy oë is ernstig en bevelend, “ons kan dit nie bekostig om seerowers in die omgewing van die Kaap die Goeie Hoop toe te laat nie. Ek is dankbaar dat jy my wil help, Verbeeck. Ek het in jou die volste vertroue. Ek is seker dat jy geen steen onaangeroer sal laat om uit te vind wat geword het van die Sluiskerk nie. Of wat aan die gang is hier aan die Weskus nie. Ek is bereid om jou vaartuig met ammunisie toe te rus. Dit is die minste wat ek kan doen. Per slot van rekening, jy gaan iets doen vir die Hollands-Oos-Indiese Kompanjie. Maak dus jou voorbereidings en kom kry soveel ammunisie as wat jy meen jy sal nodig kry. Ek verwag dat jy jou goed sal toerus, Verbeeck. So goed dat jy opgewasse sal wees teen enige seerower wat jy teëkom.” Simon Verbeeck staan op. Hy bedank die Goewerneur en toe stap hy uit.

Die groot seevaarder is maar vol bedenkinge en twyfel. Aan moed en durf, aan seemanskap ontbreek dit by hom nie.

Maar om hier aan die weskus na 'n seerower te soek, is omtrent net so goed as om in die spreekwoordelike hooimied na 'n naald te soek. Tog, hy moet dit doen.

Buite wag Wilhelm Rieckert op hom. Toe hulle begin aanstryk, sien Wilhelm onmiddellik dat daar iets gebeur het. Simon neem sy vriend dadelik in sy vertroue en vertel hom van die versoek van die Goewerneur.

“Dit sal nie so maklik wees nie,” sê Wilhelm. “Waar gaan ons na seerowers soek in die grenslose afstande van die Atlantiese Oseaan teenoor die kus van Wes-Afrika? En, Verbeeck, ek sien nie daarna uit nie om na seerowers te soek teenoor hierdie doodse verlate kus aan die Weskus nie.”

Simon voel ook so, maar hy laat dit nie blyk nie. Dit is 'n deel water daardie waarvan geen seeman hou nie, want hulle glo dat die see daar